

Profesor Budil: Vlastizrada vlády. Národe, nemáš na výběr!

- CZ24 News | 21. října 2021

ČESKO: „Proč by měl být za dané situace zbavován svých pravomocí?“ Filozof a profesor Metropolitní univerzity v Praze Ivo Budil se pro ParlamentníListy.cz vyjádřil k událostem minulých dnů. „Je až překvapující, jak křehká a úzká hranice existuje mezi lyrickým se rozplýváním nositelů ‚pravdy a lásky‘ nad vlastní ušlechtilostí a mentalitou fašizoidních bojůvek.“ Dle Budila Zeman podcenil nastupující „kulturní války“. Národ nesmí od vlády přijmout tezi, že s Green Dealem „nelze nic dělat“. Takovou kapitulaci si už po událostech 20. století dle profesora nemůžeme dovolit.

Vypadá to jako politická technikálie: Je důvod chtít prezidentu Zemanovi odebrat pravomoci hned, jak to bude možné, nebo s tím čekat, až to bude nezbytné? Nebo tak nečinit vůbec?

Prezident Miloš Zeman svolal zasedání Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky na 8. listopadu 2021, což znamená, že standardní politický proces po proběhnutých řádných parlamentních volbách je v chodu a není nijak narušen. Pan prezident je nemocen a nevím nic o tom, že by v tomto stavu ohrožoval ústavní pořádek či bezpečnost České republiky. Proč by měl být za dané situace zbavován svých pravomocí?

Vypadá to jako politická technikálie: Je důvod chtít prezidentu Zemanovi odebrat pravomoci hned, jak to bude možné, nebo s tím čekat, až to bude nezbytné? Nebo tak nečinit vůbec?

Prezident Miloš Zeman svolal zasedání Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky na 8. listopadu 2021, což znamená, že standardní politický proces po proběhnutých řádných parlamentních volbách je v chodu a není nijak narušen. Pan prezident je nemocen a nevím nic o tom, že by v tomto stavu ohrožoval ústavní pořádek či bezpečnost České republiky. Proč by měl být za dané situace zbavován svých pravomocí?

Dle mnohých názorů se do této otázky promítá dlouhodobá nechuť vůči prezidentovi. Kvůli Rusku, Číně, vztahu k EU, neziskovému sektoru, menšinám, ekologii a všemu, co je dnes „moderní“. Lze to tak vidět?

Nikdo snad není natolik naivní, aby neviděl, že osoba pana prezidenta vyvolává u řady představitelů politického, veřejného a mediálního života nenávistnou hysterii, která přechází až do genocidních emocí, s nimiž jsme se setkávali u nejrůznějších extremistických směrů dvacátého století. Je až překvapující, jak křehká a úzká hranice existuje mezi lyrickým se rozplýváním nositelů „pravdy a lásky“ nad vlastní ušlechtilostí a mentalitou fašizoidních bojůvek.

Na druhé straně je paradoxní, že právě Miloš Zeman se takto ocitl ve víru dramatické kulturní války. Svým založením je pan prezident technokraticky zaměřený městský a egocentrický intelektuál s nezpochybnitelným organizačním talentem a charizmatem, který se po krátkém koketování s liberální pravicí přiklonil k sociální demokracii, z níž učinil moderní vlivnou a státotvornou stranu. Jeho odchod do ústraní po porážce v prezidentských volbách znamenal ztrátu pro další český politický vývoj. V důsledku své relativní izolace Miloš Zeman podcenil po návratu do vrcholné politiky míru radikalizace progresivistických sil, k níž mezitím došlo. Nestačilo vyvěsit na Pražském

hradě vlajku Evropské unie jako smírné gesto vůči „pražské kavárně“. Bylo po něm požadováno, aby přitakal ideologické agendě, s níž se jako jedinec se zdravým rozumem a patriot nemohl ztotožnit. Zažíváme právě tragické a nedůstojné vyústění střetu, k němuž poté neodvratitelně došlo.

Pokud jde o výsledky nedávných voleb, máme rekordní počet propadlých hlasů. I např. Kalousek si uvědomuje rozdíl mezi výsledkem voleb a složením Sněmovny. Lze v ČR vůbec čekat politickou stabilitu, když lidé mají vládu, kterou většinově nechtěli?

Jsem přesvědčen, že mentalitě a tradici českého národa by vyhovoval většinový volební systém, který by omezil politický život na dva až tři politické subjekty, v jejichž rámci by působily dílčí ideové a zájmové frakce. Novodobá česká politická kultura se formovala jako souhra mezi místními venkovskými a maloměstskými komunitami na straně jedné a ústřední mocí, k níž se upínal až monarchistický sentiment a úcta, na straně druhé. Zavedení co nejvyšší míry lokální samosprávy a přímé demokracie v kombinaci s prezidentským systémem by výrazně zvýšilo stabilitu i účast a důvěru občanů v politický život.

Režisér a marketér David Martínek zaujal premiéra Babiše poznámkou, že zatímco koalice SPOLU a PirSTAN zastupují zaběhlou politickou třídu napojenou na Západ, Babiš je nezávislý a navíc dotyčným znemožnil korupčně působit. Je to blouznění, nebo na tom něco je?

V důsledku ekonomického úpadku se do západní společnosti vrací třídní boj, to znamená soupeření jednotlivých sociálních vrstev o přístup ke snižujícímu se množství zdrojů. Koalice SPOLU a PirSTAN představují jakousi fraškovitou a neproduktivní obdobu buržoazie první poloviny devatenáctého století, která se politicky organizuje a mobilizuje za účelem udržení svých mocenských a ekonomických zájmů. Voliče nachází i mezi zástupci střední třídy, kteří se sice záhy propadnou mezi chudinu, ale statusem a psychologicky lpí na příslušnosti k privilegované skupině. Andrej Babiš byl stále spjat se světem „velké společnosti“ všeobecného blahobytu dostupného pro všechny pracující, která vznikla na Západě v desetiletích prosperity po druhé světové válce a jež v současné době končí. Společnost bude opět nemilosrdně rozštěpena – slovy Benjamina Disraeliho – na dva národy: chudé a bohaté. Otázkou zůstává, jaké politické síly se postaví do čela neprivilegované třídy.

Co výsledky nacionálně orientovaných stran? A co na této scéně dělat příští čtyři roky?

Jak napsal počátkem druhé světové války George Orwell, patriotismus je nejefektivnější sugestivní síla umožňující národnímu společenství překonávat kritické chvíle v jeho dějinách. Instinkt nacionálně zaměřených stran je správný. Jejich jazyk je ale často zmatený a nekultivovaný a rozum zatemněný provincialismem a konspiračním viděním světa. Trpí tragickou vnitřní roztržitostí a zjištěnými motivy některých vůdců. Bez masové národně konzervativní strany se nicméně neobejdeme. Není možné čekat na spasitele, ale je třeba pustit se do systematické a cílevědomé práce pro vlast.

Mnohokrát jsme se bavili o problémech plynoucích z boje s klimatem. Nyní se vyhrocují: Ceny energie letí nahoru. Nová koalice „Green Deal“ považuje za danost. Co naši zemi v tomto smyslu čeká?

Proklamovaný ideologický „boj s klimatem“ poněkud připomíná chování archaických kmenů, které bušením do různých předmětů zaháněly bouřkové mraky. S klimatem se nebojuje, na případné změny klimatu se adaptujeme obdobně, jako to činili po tisíciletí naši předkové, kteří často čelili velmi dramatickým klimatickým výkyvům. Takzvaná „malá doba ledová“ v sedmnáctém století, která připravila v Eurasii o životy miliony lidí, vedla v Evropě k institucionálním a ekonomickým změnám, jež vyústily v moderní dobu. Přijetí „Green Dealu“ by znamenalo kapitulaci. A náš národ si po tragických zkušenostech dvacátého století už další prohru jednoduše nemůže dovolit. Pouze odpor

zrodí pozitivní legendy.

Lze se vůbec vyhnout „zelené krizi“, o které je prostě rozhodnuto? Může naše vláda, ať už jakákoliv, něco autonomně dělat?

Máme stále zbytky průmyslového a intelektuálního potenciálu, který je potřebný pro obnovení jaderného energetického programu. Disponujeme tradicí a technickým zázemím pro vývoj pokročilých technologií. V rámci Evropy můžeme usilovat o alianci spřízněných zemí podporujících výstavbu jaderných elektráren. Jestliže by vláda za daných okolností tvrdila, že nemůže nic dělat, projevuje nejenom neschopnost, ale dopouští se i vlastizrady.

Mnoho času jsme v minulých letech diskutovali o vztahu k Rusku. Nicméně Rusko plyn má a my ne. A cena plynu roste. Jde o dočasnou výhodu, kterou Rusko má, nebo o trumf v jeho boji se Západem?

Osobně si nemyslím, že Rusko „bojuje“ se Západem. Rusko si po dramatických zkušenostech v devadesátých letech dvacátého století uvědomilo, co to znamená ocitnout se na „periférii“ Západu, a na rozdíl od jiných zemí se tomuto údělu účinně vzepřelo. Tím si vysloužilo trvalou nevraživost ze strany nadnárodních korporací a globalistů, která se projevuje v jeho mediálním obraze a paranoidní ideologické stigmatizaci. Samo Rusko se nachází před velkými výzvami. Sousedí s asertivní Čínou a neklidným islámským světem. Jeho ekonomická základna je relativně malá a demografický vývoj nepříliš příznivý. Rusko potřebuje investovat do infrastruktury a místní správy a dále zvýšit životní úroveň obyvatelstva žijícího mimo velké aglomerace. Vzhledem k rozlehlosti Ruska jde o gigantické úkoly a slábnoucí a neinspirativní Západ bude z ruského hlediska stále méně relevantní veličinou.

Zdroj: parlamentnilisty